

forekommer det mig, skulde ikke fremsætte saadanne Udtalelser.

Jeg kommer da til disse to Overlærerembeder, som have givet den ærede Minister Lejlighed til et Udfald mod min Tale, som vistnok er stærkere, end den ærede Minister ellers plejer at gøre. Maa jeg begynde med at sige i al Almindelighed med Henblik paa, hvad den ærede Minister har udtalt flere Gange i sin Tale, at man undertiden skulde tro, at Ministre ikke havde anden Læsning end Avislæsning. Det er aldeles utroligt, hvad Ministre vide om, hvad der staar i Aviserne; jeg er ofte ganske imponeret, naar jeg hører Ministres Udtalelser om, hvad der staar i Aviserne; men jeg forsikrer den ærede Minister for, at der er andre Kundskaabskilder til end Dagbladene. Der er en anden Mærkelighed, og denne Mærkelighed er, at vi vistnok aldrig have haft et Ministerium, hvis Medlemmer ere eller have været i den Grad knyttede til Pressen som de nuværende Ministre; og aldrig have vi hørt Ministre i den Grad udtale sig saa nedsættende om Bladene; det er en utrolig Mængde upaalideligt, som Bladene indeholde. Med al Respekt for de to Blade „Socialdemokraten“ og „Politiken“ maa jeg nedlægge en ganske bestemt Indsigelse mod den ærede Ministers Udtalelse om, at jeg skulde have disse to Blade til Kilde i, hvad jeg har anført; sligt maa jeg virkelig frabede mig.

Jeg skal dernæst gaa over til de to Embeder. Jeg har til den ene Embedsbesættelse, den i Nakskov, udtalt disse faa Ord, at denne Embedsbesættelse var slem, og derefter er jeg gaaet over til at udtale mig lidt mere udførligt om Embedsbesættelsen i Aalborg. Men denne korte Udtalelse har givet den ærede Minister Lejlighed til en udførlig Redegørelse for, hvorledes det er gaaet til først i Nakskov og senere i Aalborg. Ministeren begynder nu med nogle almindelige Bemærkninger om, at han, som han siger, vil rette Misforstaaelse paa Misforstaaelse. Man kunde jo saa vente i alt Fald tre; der er imidlertid, nævner Ministeren selv, af de almindelige Misforstaaelser kun to. Den ene hidrører imidlertid fra en Fortalelse i Forbindelse med en Trykfejl. Jeg kom nemlig til at sige „Skolelærerembeder“, og saa rettede jeg det, idet jeg sagde: „eller Overlærerembeder“. Der er imidlertid i det trykte i Stedet for „eller“ kommet til at staa et „og“. Det har jeg ikke været agtpaagivende paa, og dette benytter saa imidlertid Ministeren til ret udførligt at

foreholde mig, at jeg altsaa ikke ved, at Skolelærerembeder ikke besættes af Ministeren. Jeg har for øvrigt, da det var en Fortalelse, heller ikke kunnet bygge noget som helst derpaa; den Misforstaaelse kunne vi altsaa lade ligge. Men saa vilde den ærede Minister rette den anden Misforstaaelse. Han siger, at hvad jeg har fremført om, at Ministeriet sender Ansøgningerne ud til Byraadene, er forkert. Det gaar for sig saaledes, siger den ærede Minister, at naar et Overlærerembeder er ledigt, tilstiller Ministeriet kun Byraadet Ansøgningerne, naar det andrager om at faa dem, og Ministeriet forbeholder sig saa, idet det sender dem, i en Skrivelse, at det ikke føler sig bundet til at indstille en af de Ansøgere, Raadet udpeger. Jeg indrømmer, at man i saa Tilfælde ikke kan tale om, at Raadet er ført bag Lyset, og at man kun kan undre sig over den kvalificerede Respekt, Ministeren har for det kommunale Selvstyre. Naa, jeg begyndte altsaa med Nakskovembedet og gik da op i Kultusministeriet for at anmode om at maatte se det Andragende, der var kommet fra Nakskov Byraad; efter hvad Ministeren sagde, var der jo et saadant Andragende, hvori det anmodede om at faa Ansøgningerne tilsendt. Dette Andragende fandtes ikke, jeg tror heller ikke, det findes, den ærede Minister vil vist forgæves lede mellem sine Papirer efter det. Ministerens Oplysning her er altsaa ikke rigtig. Ministeren oplæser saa nogle anbefalinger, som den udnævnte Overlærer har faaet — ganske paa samme Maade, som Justitsministeren forleden Dag angaaende en Apotekerbevilling oplæste de anbefalinger, vedkommende havde. Ministeren fremførte, at denne Mand har anbefalinger fra Borgmesteren — denne nævnes tilmed en Gang som saadan, et andet Sted nævnes hans Navn, en tredje Gang er det Byraadets Formand — fra Skolekommissionens Formand, fra Skolekommissionen, en Række andre Autoriteter, og den ærede Minister gaar saa vidt, at han endogsaa anfører Kontorchefen og Departementchefen oppe i Ministeriet, og for at ogsaa det skal vise sig med tilstrækkeligt Eftertryk, nævner Ministeren ogsaa dem 2 Gange. Efter at Ministeren saa har fremført denne overvældende Masse Ting, siger han til Slutning, at han har saa ikke andet med Sagen at gøre, end at han til Slut maa skrive: „Tiltrædes“ til det, der forelægges ham. Ministeren lægger særlig Vægt paa at anbefalinger og citerer dem ret udførligt.